

Päättäjäisjuhlan tunnelmaa suoritti-
neen ei koskaan unohtaa. Nykyisin
on voi sitä itsemättä laulaa, kuunte-
len vain. Nyt ymmärtän mistä äitejä,
jotka aikoinaan kyynelsilmin sitä
kerätjuhlassa kuuntelivat.

Todistukset jaettiin taas runsaan
ohjelman jälkeen. Oppilaille oli juhla-
pönttö päällä, tytöille oli testetty
kestävyys ja pojille uudet paidat.
Menoille oli otettu uudet sukat ja
kengät kassaksi.

Niin mukavaa kun kokouksen loppumisen
meistä olisin, opettajat vaikuttivat
vähän haikeiksi. Silloin en tiennyt,
että ensimmäisen luokan opettajan,
josta kovasti pidin, ei jatkaisi enää
syksyllä, eikä koskaan enää tapaisi
häntä.

Tuoksuvassa tonkokunnan päivässä kävelimme
pitkin tuttua tietä kotiin. Naapurustossa
oli metsän reunassa. Suurimmat
kurapatätköt olivat kuivuneet, eikä
juhlakengissä tehnyt mieli mennä
mitä lähellekään. Kotiin päästyäni
ottaisim sukat ja kengät pois ja olisin
paljain jaloin koko kesän.

Kodimathan varrella oli keväistä metsää,
pellotilkkuja, kukkivia ojaupontkoja
risuaitaa, veräjiä, pumpinoja, oja.
Hakaveräjällä pysähtyessäni tunsin
kerin ka aurinko oli kirkas ja lämmittävä,
-kesäloma oli alkanut.

Voiko lapsella olla parempaa päivää!
70 joului armas aika.